

У овом тренутку на планети постоји 205 држава, од којих су 192 међународно признате. Међутим, готово у свакој земљи делују сецесионистички покрети који би, пратећи косовски сценарио, могли да „поцепају“ планету на тростурко већи број држава

Резолуција Србије о Косову коју је Генерална скупштина Уједињених нација (УН) једногласно усвојила, а којом се две стране позивају на дијалог, отвара питање новог политичког облика борбе против сецесионизма у целом свету. У овом тренутку готово да не постоји држава без политичких или терористичких фракција, чији је циљ одвајање једног или више делова територије и њихово осамостаљивање. Независно Косово, отцепљено од међународно признате територије Србије, могло би да покрене политички цунами сецесионизма широм света, водећи у глобално цепање планете.

Трусна Европа

Абецедним редом гледано, прва међу европским државама која има све шансе да се распадне као кула од карата је Белгија, која се налази на удару сецесионистичких партија. Тамошње политичке структуре већ деценијама настоје да Белгију поделе на две независне творевине: Републику Фландрију (са Бриселом као центром) и Француску Републику која укључује област Валонију.

Радикална Инуитска партија заговара сецесионизам и независност Гренланда, који је административни регион Данске. У исто време, неке од партија на Фарским острвима такође се јавно залажу за одвајање од данског краљевства.

Француска има хронични проблем са политичким организацијама које се боре за независност Бретање, Нормандије, Корзике, Баскије, Нице, Северне Каталоније, Алсез-Лорене, Савоје и Окцитаније.

Болна тачка Немачке је Баварска, док у Италији чак осам области сањари о самосталности.

Националистичка Фризланска национална партија Холандије у својим политичким иступима залаже се за аутономију холандске области Фризлан, која би имала сопствену владу и контроле над гасним резервама пронађених на фризланској територији Холандије.

тлантска демократска партија Португалије годинама већ инсистира на независности Азорских острва, позивајући се на пример Бермудских острва која су остварила своју самосталност.

Иако је једна од економски најстабилнијих земаља Европе и света, Швајцарска је такође у опасности од територијалне фрагментације земље. Кантони Јура и Романди, оба у француском говорном подручју, теже осамостаљивању кроз политички облик борбе.

И Уједињено краљевство има деценијско искуство у борби против сецесиониста. Северна Ирска, Шкотска, Велс, Енглеска, Корнвел и Исле оф Ман су територијални делови једне од највећих светских сила која још увек како-тако покушава да обузда милитантне покрете попут северноирске ИРЕ и шкотске Националне ослободилачке армије, које не бирају начин и средства у потенцијалном отцепељењу појединих делова Краљевства.

Припадници финске популације Сами који живе у Норвешкој залажу се за независност и уједињење са својим земљацима у Финској, Шведској и Русији.

Упркос светском реномеу политички неутралне државе, и Шведска се нашла у вртлогу деловања сецесиониста. На територији њене провинције Јамтланд делује Јамтландска Републиканска Армија која је прокламовала Републику Јамтланд, ограђујући се од било каквих милитантно-насилних форми деловања.

Сецесионистички покрети у Шпанији постали су ствар традиције и свакодневне политичке и грађанске комуникације. Чак 12 шпанских области тражи осамостаљивање кроз легалне и нелегалне облике борбе: Аргон, Астуриас, Балеарска острва, Баскијска аутономна заједница, Канарска острва, Кантабрија, Кастиле, Каталонија, Галиција, Леон, Валенсијска област.

Руске битке

Свемоћна Русија, која је прва подигла глас против територијалних фрагментација Србије, и сама води битку са сецесионизмом. У европском делу земље Влада покушава на све начине да обузда чеченске милитанте који се залажу за независну Чеченску републику Ичкерију, што је довело до војне интервенције руских снага у тој области. Сецесионисти из Ингушетије, Дагестана, Кабардино-Балкарије и Калининградске области боре се за независну Источно-пруску конфедерацију, а руска република Татарстан покушава на све начине да се одвоји од званичне руске територије као Татарстан Идел Урал. У азијском делу Русије политичке партије у републикама Бурјатија, Сака, Тува и у Далекоисточној републици не одустају од намере независности, али бар за сада њихови циљеви остају само у домену политичких маштања.

Талибани и Курди

Кини прети опасност да буде издељена на многобројне самосталне регионе попут Унутрашње Монголије, Републике Источни Туркестан, Макау, Тибета и Тајвана. Кинеске власти су више него озбиљне у тврдњи да ће се на све начин супроставити не само унутрашњим дестабилизујућим факторима, већ и спољашњим финансијерима било ког облика сецесионизма на кинеској територији. На првом месту Сједињеним Америчким Државама које од завршетка Другог светског рата покушавају да отцепе острво Тајван од његове кинеске матице.

Првом источном кинеском суседу, једној од војних и технолошких сила света, такође прети одвајање дела територије. Рјукју покрет независности, формиран још 1970. године, бори се за самосталност Окинаве и околних Рјукју острва.

У чак 26 индијских држава делују сепаратистички покрети, а најекстремнији у идејама о самосталности су припадници етничке групације Сики и Народноослободилачке армије државе Тамил Наду.

Остаци талибанског режима, срушеног у Авганистану и лоцираног у Пакистану, не одустају од идеје да отцепе пакистанску област Вазиристан, прокламујући је у новостворену државу Исламски Емират Вазиристана, која би била ново упориште најрадикалнијег ислама.

Курди, као једна од бројнијих етничких популација без формалне и међународно признате државе, истрајни су у идеји формирања Курдистана, који би обухватио територијалне делове Турске, Сирије, Ирака, Ирана, Азербејџана и Јерменије.

вака од поменутих држава у страху за сопствени територијални интегритет врши различите супресивне мере: у Сирији је забрањено коришћење курдистанског језика, у Ираку је извршено масовно хемијско тровање Курда, док турска влада одбацује било какву помисао о постојању турског Курдистана, иако је ова популација присутна у чак 13 турских провинција!

И док турска влада гуши и најмању помисао о томе да било који део својих територија уступи Курдима, сама машта о територијалним претензијама над северним делом острва Кипар, који је у међународном смислу већ проглашен де факто независном државом. Како би се избегао војни сукоб, острво је подељено на два дела, при чему је јужни део припао Грцима.

Крвави Израел

Већ више од пола века арапско становништво на територији Израела бори са за своју самосталну државу. Бројне политичке партије умерене и фундаменталне линије, војне и терористичке организације, на челу са Палестинском ослободилачком армијом (ПЛО) настоје да обједине своје територије (Западна Обала, Појас Газе, Источни Јерусалим) у независну државу Палестину.

Аборицини цепају Аустралију

Своју самосталност тражи и домородачко становништво Аустралије. Аборицини посебно инсистирају на свом праву на земљу и на минерале. Маори на Новом Зеланду такође траже аутономију.

Сецесионистички покрети у Бразилу траже независност области Пампас, државе Сао Паоло и државе Североисточног Региона.

У Еквадору своју самосталност захтева Обалски регион, а у Чилеу независности се надају чак четири области: Мапуче, Магаленаз, Чилое и Ускршња Острва.

Мексичка држава је у опасности да остане без области Чиapas у којој већ делује Национална ослободилачка армија Запатиста, која је прогласила аутономни регион са сопственом владом.

Аутономашки покрети „дрмају“ САД

Канада располаже читавом лепезом сепаратистичких покрета и готово да нема државе у оквиру које не постоје аутономашке тежње. Најактивније политичке тежње ка отцепљењу су у државама Квебек, Алберта, Британска Колумбија, Саскатчеван и Западна Канада. Чак 22 партије широм поменутих држава заговарају независност кроз најлегалнији облик политичке борбе и јавне политичке иступе, без опасности од законског санкционисања. Аутономашки покрети активни су у државама Лабрадор, Њуфаундленд, Нунатсиавут и Квебек.

Ипак, највећа „игранка“ могла би да се заломи Сједињеним Америчким Државама, које су најодговорније за постојећу нимало ружичасту политичку слику планете. И док другима „кроје капу“, као да нису свесни судбине која их чека уколико и даље наставе да пропагирају лажну демократију. Политичка сцена САД препуна је политичких партија и покрета који инсистирају на независности појединих америчких територија и држава.

артија независности за Аљаску бори се политичким средствима за аутономију истоимене државе. У сунчаној Калифорнији ту улогу имају Калифорнијска сецесионистичка партија и Комитет за истраживање калифорнијске сецесије у сврхе стварања Калифорнијске републике. На егзотичним Хавајима активан је Хавајски покрет за суверенитет који се бори за поновно успостављање Краљевине Хаваји.

У држави Орегон аутономаши раде на стварању независне области Џеферсон, а три партије у јужним деловима САД траже стварање Конфедерације држава Америке уз врло јак утицај Неоконфедералног покрета. Мексичке групације у Југозападној САД траже независну државу Астлан која би затим, по косовском сценарију, била припојена Мексику.

Сепаратисти у Тексасу не одустају од идеје самосталне Републике Тексас, док у Вермонту једна од најјачих сепаратистичких група - Друга вермонтска република - ради на стварању независне републике Зелена планина Вермонта.

(Смедиа)